

лытъ и пророцытъ; тѣ исцѣрѣвали болѣсти съвѣстѣмъ неисцѣримы съ человѣчески посовѣа. Сѣкимъ ѣ извѣстно че мъртво-то тѣло не може да оживѣе и да стане; но ѣто са ѣвава человѣкъ, който дѣма на мъртвото тѣло: востани (*), и тѣтакси то оживава и става. Тѣй не ѣ ли ѣвно чѣдо? А таквызи чѣдеса не малко сж правили писателитѣ на Свещенното Писаніе. Подирь тѣй можемъ ли да не имъ вѣр-вамы, когато тѣ ѣвѣрѣватъ, че тѣй сичко тѣ правѣтъ не отъ своя сила и искѣство, но съ силата и помощь-та Божіа? Яко ли въ пророцытъ и апостолытъ дѣй-ствовалъ самъ си Богъ, когато тѣ правѣ-ли чѣдеса; ако тѣ были просвѣщаемы отъ Дѣха Божіа, когато предсказвали бѣдѣ-щето: тогазь безъ сѣко сжмнѣніе, тѣ сж были человѣцы ѣгодны Богъ и причастны на Дѣха Божіа. А на таквызи человѣцы свойственно ѣ да говорѣтъ само правда, слѣдователно тѣ истинно говорѣтъ и пра-во пишѣтъ, когато ѣвѣрѣватъ, че гово-рѣтъ и пишѣтъ не отъ себе си, но по вѣн-шеніе на Дѣха Божіа. И тѣй вѣрно и не-сжмнѣнно ѣ тѣй, което говорѣтъ за себе си апостолытъ и пророцытъ; вѣрно и не-сжмнѣнно ѣ, че тѣ писали книгытъ на Свещенното Писаніе не отъ себе си, но по вѣншеніе на Дѣха Божіа. Ни во волею